

ISTEN HÁZÁBA INDULUNK, ÖRÖMTŐL DOBBAN A SZÍVÜNK

Advent 1. vasárnapjának miseszövegében találjuk a 121. zsoltárt, melyből írásunk címe is vétetett. Ezen zsoltárt gondolnánk át, illetve ezen a zsoltáron keresztül gondolkodnánk el templomunkról, egyházközségünk-ről, mi magunkról az egyházi év kezdetén.

Az advent Krisztus második eljövetelére készít elő minket. Nem tudjuk, hogy mikor tér vissza hozzánk, és nem tudjuk, hogy talál-e hitet egyházközségünkben. Ugyanakkor azt szeretném, hogy bármikor nyugodt lelkiismerettel adhassunk számot egyházközségünk és önmagunk hitéről.

„Örvendeztem, mikor azt mondták nekem, az Úr házába megyünk. Íme, itt állunk már kapuid előtt, ó Jeruzsálem.”

Szeretünk-e templomba járni, a mi Szent József-templomunkba járni? Sokan dicsérik szépsége miatt templomunkat. Mi hogyan, mennyire kötődünk e szép ferences épülethez? Hétről hétre jövünk misére, többen közülünk naponta is. Jövünk, mert vonzásban vagyunk, Isten vonzásában.

Emlékszem a gyermekkori templomba járásomra. Mise előtt már egy órával ott tébláboltam a templomban az öreg sekrestyés bácsival. Utólag visszaemlékezve ezekre az évekre meg nem tudom mondani, miért rohantam annyira korán a templomba. Bennem élt Isten láthatatlan vonzása az ő háza iránt. Mint ahogyan a zsoltáros mondja: „Emészt a buzgóság házadért.” (Zsolt 19,39).

Szerettem a templomot, és most is szeretem. Jó lenne eljutnunk odáig, hogy otthonunkká váljon; hogy amikor misére jövünk, azt érezzük, hogy

hazaértünk, itthon vagyunk. Mint miként a szentmise másik zsoltár válasza zengi: „*Otthonom lesz az Isten háza, mindörökké szünet nélkül.*” (A év, évközi 28. vasárnap)

Egyházközségünkre gondolva ugyan csak fel kell tennünk a kérdést, hogy mit jelent számunkra az egyházközségünk. Formális szervezet, vagy közösség, mely egyben a családunk is? Itthon érezzük magunkat a Szent József-egyházközségben? Mitől lett otthon adó közösségünk, vagy éppen mi hiányzik még ehhez?

Új év előtt állunk, és szeretném, hogy egyházközségünk otthonná váljon, ahol törődünk egymással! Észrevegünk, ha valaki gondokkal küzd, és segíthetünk neki. Ahova betérve, visszatérve megpihenhetünk, újjászülehetünk. Együtt kell működnünk ennek megvalósításában, mert csak együtt tehetjük otthonná egyházközségünket magunk és mások számára.

„Jeruzsálem városa jól megépült, részei szépen egymáshoz illenek.”

300 évvel ezelőtt tették le templomunk alapkövét. Elmondhatjuk, hogy templomunk nagyon szép lett. Igaz a zsoltáros imént idézett mondata, hogy a kövek, az egyes részek szépen egybeillenek templomunkban. Ám igaz ez az egyházközségünkre? Ahogyan egy épületnek jól megtervezett tartó szerkezete van, ugyanígy egyházközségünkben is lennie kell tartó szerkezetnek, váznak. Milyen a váza közösségünknek? Kik alapozzák meg, és kik tartják fenn nap mint nap? Mi, akik az egyházközség tagjai vagyunk, hogyan vesszük ki részünket a templom és az egyházközség fenntartásá-

ból? Hogyan járulunk hozzá templomunk és közösségünk szépségéhez, működéséhez, létéhez?

Az új évben új tervekre van szükségünk ahhoz, hogy ne csak a téglákat illesztgessük egymáshoz, hanem az embereket az emberekhez, embereket az Istenhez és Istent az emberekhez.

„Az Úr Izraelnek törvénybe adta, hogy ott nevére áldást mondjanak.”

Templomunk nem múzeum, és nem is csupán vasárnapi gyülekezőhely, hanem egy olyan szent hely, ahol áldást kell mondanunk. Áldani Istent csodálatos tetteiért. Áldást kérni magunk és mások életére, szükségleteire.

Az új év egyben új nézetet is jelent. El kell jutnunk odáig, hogy a templomba járásban ne csupán az egyházi törvény teljesítését lássuk meg, hanem önmagunk lelkének szükségleteit is! Nem Istennek és nem is a katolikus egyháznak van szüksége arra, hogy misére járjunk, hanem önmagunk lelkének. A mise és Isten háza értünk van. Ne tudjunk soha meglenni a templomunk nélkül! Mert a templom egyben spirituális kapcsolat ég és föld, Isten és ember között.

„Jeruzsálemre békét esdjetek, biztonságban éljen, aki szeret téged. Béke lakozzék falaid között és nyugalom bástyáid tövében.”

Mi mást kívánhatnánk templomunk, egyházközségünk és a magunk számára az új egyházi és polgári évben, mint hogy megvalósuljanak a zsoltáros imént említett szavai. Mekkora szükség-

(Folytatás a 2. oldalon.)

ISTEN HÁZÁBA INDULUNK, ÖRÖMTŐL DOBBAN A SZÍVÜNK

(Folytatás az 1. oldalról.)

ségünk van a békére kapcsolatainkban, ugyanakkor egyházközségünkben is.

Amióta itt vagyok, elég sok feszültséget és békétlenséget éltem át viselkedésem miatt is. Sok tanulnivalóm van még nekem is. Egyházközségünk békéjének kulcsa mindannyiunk kezében van. Fontos, hogy merjünk, akarjunk leülni egymás mellé a padba. Legyünk kíváncsiak egymás véleményére! Vessük el negatív előítéleteinket, és merjünk megbocsátani egymásnak! Ha nincs béke a szívünkben, akkor a templomunkban sem, illetve egyházközségünkben sem lesz. Ha béke van közösségünkben, akkor az azt jelenti, hogy bizalommal és félelem

nélkül közeledhetünk egymáshoz, és kérhetünk, adhatunk segítséget. Ekkor valósul meg a biztonság.

Nem lehet létbizonytalanságban élni. Nem lehet úgy lelki életet élni, hogy nem érezzük jól magunkat templomunkban, egyházközségünkben. Törekedjünk arra, hogy az új évben biztonságot adó, nyugalmas, békés otthonná váljon templomunk, egyházközségünk és saját lelkünk is!

Zárásképpen álljon itt az eddig idézett zsoltár két sora, mely elmond mindent a nevemben is!

„*Testvéreim és barátaim miatt így könyörgök, legyen békesség teveled. Istenünk és Urunk háza miatt kívánok áldást neked.*”

Isti atya

JÁSZOL- MELEGEN

Jézust várom, és Jézus jön. Nem harci díszben, nem pompával, de sírva, kapálódzva, át a ködön.

Ott lennék, ha engedné. Ha tudná mily vágyam, szükségem van keresni közelében önmagam.

Vinnék ajándékot is: emberi kicsinységet e nagy ünnepen: s hoznám a szalmát jászolmelegen,

szórnám a szákból, hogy a jóság nálunk is megteremjen, s a béke, a törékeny, romló béke

Húsvétig kiteleljen.

Kardos Ferenc

GONDOLATOK ÚRJÖVETRE

„*Mert a világ sebzett szíve vonaglik s a lét vajúdni meg nem szűnik addig, míg szabadságot nem nyer általad,*

s benned, a te dicsőségedben újra romolhatatlanná magasztosulva föl nem ragyog a megváltott anyag.”
(Rónai György)

Világok jönnek, mennek, rendszerek váltják egymást, eszmék emeltetnek trónra, majd zuhannak a semmibe. Mi, porszemeberek tétován figyeljük ezt a követhetetlen áramlást. Hol a helyünk? Nem inog-e meg az a talpalatnyi föld, amit magunkénak tudhatunk? Kihez tartozom? Tartozom-e valahová egyáltalán?

És várunk, mindig várunk.

A holnap átvészelésére, a biztosabb jövőre, igazságos büntetésre, sírig tartó barátságra... Olykor azt várjuk, hogy múltjék már el ez a nyüzszítő félelem a lelkünkben, ami azt sikoltja: nincs miért már várunk.

Az ember és a világ esendő, és múlandó. Jövője csak akkor lehet, ha a Teremtő méltónak tartja magához. Jézus ittléte azt bizonyította, hogy Isten valóban atyánk akar lenni, és örök

hivatást adott. Krisztusban az örök Fiú úgy jött hozzánk, mint gyermek, mint családtag, de megértő testvér is, aki elveszi a világ bűneit, és kész bennünket is átalakítani saját hasonlóságára. Van hát számunkra remény. Remény, ami nem sóvárgás, hanem támaszkodás az isteni szeretetre. Föl-

di megjelenése óta tudjuk, hogy gyengeségünk és halandóságunk ellenére is lehet belőlünk valaki, és teljesedhet az igazságosság, a szeretet és a boldogság utáni vágyunk.

Állj meg hát Ember, és tekints bensődbe! Kint sötét még a világ és keservesen árva, de ott mélyen a szíved zugában kigyúl egy apró fény. Lángja még reszketeg, de melege a remény

üzenetét hozza: imáid meghallgatásra találtak. Valaki már készülődik, jön és cselekszik. Gyógyító kezébe veszi szívedet, és helyére teszi azt.

Hirtelen minden értelmet nyer. Csüggedésből font koszorúnk neked kedves ajándékok lesz, fájdalom szötte kendőnk, vérverejtékes homlokod borítja majd. S az a fa, Uram, az a súlyos, válladat sebző fa, amit bűneinkkel terheltünk... Hát azt sem rovod fel nekünk?

Utószó: Sötét, csillagoktól terhes ég alatt kopottgúnyás vándor ballag. Az apró betlehemi házacskák mint szentjánosbogarak világítanak. Az ember, mintegy magát ösztökélve, lázasan motyog.

— Mennem kell, most nem késhe-tek el! Erősíts, Magasságos!

Egy istálló előtt megtorpan, arcát földöntúli ragyogás önti el, ahogy az avittas jászolra néz. Szótlatlanul térdre borul, barázdált arcán végigcsurognak könnyei.

— Légy áldott, Gyermekek! — suttogja. Oly régen vártalak! Kérges kezével óvatosan végigsimít a bársonypuha arccoskán.

Kertészné Tóth Éva

Ö R Ö M Ü N N E P

Cudar hideg volt odakint. Morzsa kutya kíváncsian dugta ki a fejét a házából, s vissza is húzta nyomban. Molnár bácsi kelt korábban, forró teát főzött, s zsíros kenyeret kent feleségének, aki piacozni járt. A konyhaajtó előtt sorakozott egy kanna savanyú káposzta, a hátizsákban cékla, lila hagyma, pucolt dió. Legfelül az unokák néhány kinőtt holmija. A fonnott kézikosár üresen várta a piacról előző nap is visszahozott kacsát. Csendben tették mindketten a dolgukat, nehogy fölzavarják az unokákat, akik végre kedvükre lustálkodhattak a téli szünetben. Az öreg benyitott a kishálóba. Felerősítette a gázkonvektort, megigazította a lányokon a takarót.

— A teringtét! — mordult fel halalkan, amint a kis Kata heverőjéhez ért. — Csalfa, akár az öreganyja! A lelke kötettem, hogy nem hoz a kis Jézus ajándékot egy cumizó iskolás gyereknek, de hiába! Most is lóg a dudli a szájában. Sosem kerülhettem volna szegény apám szeme elé, ha magatokra hagytalak volna benneteket annak idején, mint ez a semmirekellő vöm, a lányomat és a gyerekeit — dörmögte gondterelten már odakint a konyhában. — Talán seholy sem dolgozik. Fél éve gyerektartást sem kap ez a szerencsétlen. Hiába, a mai világban senki sem neveli a fiatalokat felelősségre, tisztességre, becsületre!

— Mi lesz veled? — fokozta a család fő aggodalmát a felesége. A kórházban megígérte az orvos, hogy karácsonyra hazaengedik. Vért is adott neki. Ki érti ezt, hiszen évekig ő adott vért másoknak!

Az idős párnak későn született az egyetlen leányuk, Ilona. Maholnap a mama 70 éves, gyomorműtété óta a papa sem bírja már a munkát, és itt van még a két gyámolításra szoruló gyermek.

Szokása szerint a férfi a kapuig kísérté élete párját. Megköszörülte torkát, s akadozó szavakkal — mint ahogy valamikor régen megkérte Kati néni kezét —, elárulta a karácsonyi meglepetését.

— Ne keseredj el, ha nem sikerül a vásár. Ne fagyoskodj délig azért a pár

forintért. Van egy kis megtakarított pénzem, több mint 3000 forint. A nyáron összeszedtem az elszórt sörösuvegeket a bolt környékén. Holnap lesz szenteste, még vehetsz a lányoknak játékot, s talán futja belőle nektek is egy pár meleg harisnyára.

Kati néni hangtalanul, csak szemével mosolygott élete párjára. Nehéz terhétől meggörnyedve igyekezett a buszmegálló felé.

Sűrűn kavargottak a vásárlók a sötétbe burkolózó piacon. A bazárosok, könyv- és ruhakereskedők a közeli Vasemberház árkádsora alá pakolták

áruikat. Ott még hidegebb volt, mint a szabad ég alatt, de legalább nem esett rájuk a köd, s az eső.

— Az új csodákra mindig várni kell! — harsogott vevősalogatón a kazettaárus sátrából a dal.

Kati néni leánykori barátnője, Gábor Mari szomszédságában pakolta ki portékáját, mint mindig. A megkímélt, gondosan vasalt gyermekruhákat külön rakta. Az egyik Zsuzskáé, a másik a kis Katáé.

A városi nép jött-ment a beton asztal-sorok között. Inkább az árakat kérdezték, semmint vásároltak. A kacsát soványnak tartották, ma sem lesz új gazdája; de elfogyott a savanyú káposzta, s csökkent a hagyma és a dió súlya.

A pecsenyesütőtől inycsiklandó illatot hozott a szél.

— De megennék egy darab sült oldalast! — sóvárgott magában, s nyelt

egy nagyot, mintha lakmározná a frissen sült, ropogós falatot. Elkapta fejét a szélirányból, s hosszan figyelte, mint birkózik a széllel a szemközti fa tetén árválkodó egy szem száraz falevél.

Tizenegyet ütött az alsóvárosi templom órája. Fázósan tipródott, bekapott néhány szem diót, s a markába lehelt, ha összegyűjtött magából egy kis meleget.

A gyermekholmikat figyelve egy áldott állapotban lévő kismama állt meg előtte, de ő is továbbment. Vagy mégsem? Pár pillanat múlva visszajött.

— Anyu, vedd meg nekem azt a petytyes pulóvert! — kérlelte a kislány.

— Mennyiért adja néni? — kérdezte az anyuka.

— Kétszáz forintért! — vágta rá Kati néni. Eddig az érdeklődőknek háromszázért ajánlotta.

— Alig használtak, vegye meg nyugodtan fiatalasszony.

A kismama vizsgálta a pulóver hibátlan ujját, nyakát, de sokallta az árát. Kislánya csalódott arccal, szótlánul vette tudomásul anyja elhatározását.

— Be sem ér rajta az az elnyűtt télikabát! — riadt fel szinte összerázkódva, ahogy ráfeledkezett a szíve alatt új életet hordozó nőre. — Tudja lelkem! — döntött hirtelen. — Vigye el százötven forintért az egyik pulóvert, a párját karácsonyi ajándékba odaadom ingyen.

A fiatalasszony és a kislánya felcsillanó szemmel kapták el a holmikat, s szapora léptekkel elsiettek, nehogy visszavonja ajánlatát a mesebeli néni.

Kati néni arcának mélyen ülő barázdáit a mosoly simára varázsolta.

— Tudja, Gáborné — szólta vissza elégedett sóhajtással elköszönő szomszédjának. Félttem az unokáimat, s féltek minden kismamát.

Pakolástak a kiskanizsai kofák. Ritkult a városi nép. Elhallgatott a kazettaárus magnója. Szürke felhők festették be az eget. S mintha csak hívó jelre vártak volna odafönn az égiek, a megkonduló déli harangszóra nagy pelyhekben hullani kezdett a hó.

Bakonyi Erzsébet
(A tűzzománckép Járási Ildikó alkotása.)

MIT TANULHATUNK A SZENTEKTŐL?

Szent Klárától: BÁTORSÁGOT

Erőt és bátorságot meríthetünk Szent Klára életútjából, aki fiatal kora ellenére — mindösszesen 18 éves volt — nem félt szembeszállni a családi akarral és az Úr útjaira lépett.

HALIÓ FÜLET ÉS LÁTÓ SZEMET (Példabeszédek 20,12)

1210-ben mindösszesen 17 éves volt, amikor Szent Ferenc szavai magával ragadták az assisi dóm mellett. Ferenc a megfeszített Krisztus radikális követéséről beszélt. Szavai megindították Szent Klára szívét, és cselekvésre ösztönözték.

LEMONDÁST

Lemondott a gazdagság csábításairól, szétoztotta vagyonát a szegények között, és önként kolostorba vonult. Lemondott a fényes házasságról és a családi életről azért, hogy önmagát teljesen az Úrjzusnak szentelhesse.

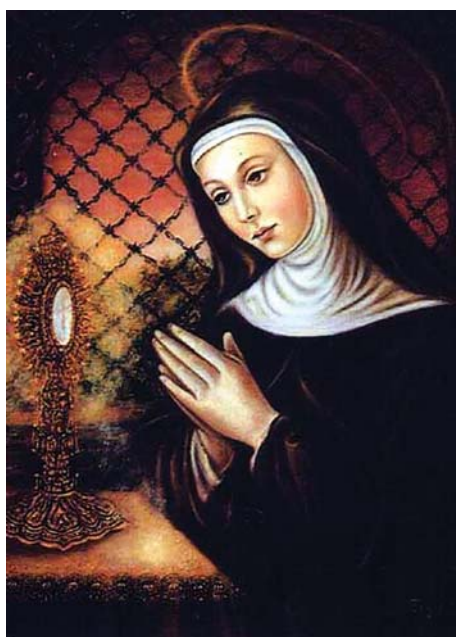
ENGEDELMESSÉGET ÉS ELHIVATOTTSÁGOT

A virágvasárnapot követő éjszakán barátnőjével együtt megszökött szülei házából, mivel tudta, családja minden erejével visszatartaná szándékától. A porciunkulai Szűzanya-kápolnában letette minden ékességét, Szent Ferenc lenyírta a haját, majd magára öltötte a bűnbánók szürke ruháját, fátylát, és derekára kötötte a bűnbánat kötelét. Rokonai szép szóval és erőszakkal is megpróbálták hazavinni, de ellenállt nekik. Végül a vita hevében Klára az egyik kezével megragadta az oltárterítőt, s ezzel a régi szokás szerint menedékjogot kért a templomtól, másik kezével pedig lerántotta fejről a kendőt, s rokonai meglátták lenyírt fejét. Ebből felismerték, Klára visszavonhatatlanul Istennek szentelte magát.

HITET

A történetek után nem sokkal húga, Ágnes kopogtatott a San Angelo-ko-
lostor kapuján. Ettől végképp feldü-

hődött a családfő. Erős férfiakat küldött, hogy erőszakkal hozzák vissza Ágnest. Berontottak a kolostorba, majd ütni, rúgni, ráncigálni kezdték a fiatal lányt, aki végső elkeseredésében nővérehez kiáltozott! Szent Klára nem veszítette el hitét az Úrban. Azonnal imádkozni kezdett, mely erősebbnek bizonyult a férfiak akaratanál, s a legenda szerint Ágnes olyannyira megdermedt, hogy a hét nekifeszült férfi sem tudta kimozdítani egyensúlyából. (Mustármagnyi

hit, Máté 17,20). Ferenc ekkor úgy határozott, hogy a két nővért az Assisi melletti San Damiano-kápolnához telepíti le. Itt alapította meg Szent Klára a klarissza rendet, vagyis az első kolostort a ferences apácák számára. Két évvel halála után, 1255. augusztus 15-én avatták szentté, s augusztus 11-én emlékezünk meg róla.

HÁLAADÁST

Minden áldott nap örömmel adott hálat az Úrnak. Hitéből fakadóan élete során több csodát is tett, mint amikor az óriási szegénység idején megtöltötte az üres olajkorsót, vagy amikor kenyeret szaporított.

A SZEGÉNYSÉG SZERETETÉT

Szent Ágnesnek írt levelében olvashatjuk: „Ó, boldog Szegénység! Örök

gazdagságot rejt azok számára, akik szeretettel ölelik. Ó, szegénység! Isten a mennyek országát ígéri, és a boldog élet hervadhatatlan koszorúját adja annak, aki birtokolja a szegénységet és törekszik utána. Ó, Szegénység, mennyire tetszel Istennek!”

ALÁZATOT ÉS KITARTÁST

1215-ben 22 éves volt, amikor a IV. lateráni zsinat rendelkezése csak a már meglévő életszabályzatokból engedett választani. Azonban Klára nem hagyta ennyiben kolostorának ügyét, mivel a bencés apácák regulája nem biztosította a Ferentől megismert teljes szegénységet. Szent Klára nem türelmetlenkedett, nem lázadózott, de következetesen harcolt haláláig a pápa jóváhagyásáért. Végül III. Ince kiadta a szegénység privilégiumát, mely első alkalommal mondta ki, hogy a nővéreket nem lehet vagyonefogadásra kényszeríteni. Magának a pápának kellett ezt a különös jogszabályt megfogalmaznia, mivel erre a kérésre eddig nem volt precedens. A regula jóváhagyását 1253. augusztus 9-én, halála napján vehette kezébe szentünk. Ez volt élete legboldogabb napja. („Kérjétek és kapjátok” Máté 7,7)

CÉLTUDATOSSÁGOT

A pápai udvarból leginkább a későbbi IX. Gergely pápa fogta fel a szent jelentőségét. Így írt Klárának: „bizonyos vagyok abban, hogy eléred a legfőbb Bírónál azt, amit állhatatos öntáadásoddal és számtalan könnyeddel kérsz”, s ezzel rábizta a lelkét, hogy törődjön-, s az ítélet napján számot adjon róla. Írásaiban kifejezte neki a szerzetesi élet legmélyebb jelentését az egyházban: „Másokért állni az Úr színe előtt!” Ezt Klára is jól tudta.

BUZDÍTÁST ÉS ÖRÖMÖT

51 éves korától ágyban fekvő beteg volt, ennek ellenére nővéreit anyai gondoskodással bátorította; irányította a kolostor életét, s minden nehézségen csodálatos energiával és örömmel lett úrrá.

RAVASZSÁGOT

Amikor a ferences rend vezetője visszahívta a nővérek lelki gondozását végző ferences papot, Klára elbocsátotta a számukra kolduló két laikus testvért is a következő üzenettel: „Nincs szükségünk testi kenyérről gondoskodó emberekre, ha megvonják a lelki táplálékot.” Ez a hír a római pápáig is eljutott, aki azonnali hatállyal visszarendeltette a kolostor papját.

BIZALMAT

1240-ben II. Frigyes szaracén katonái megrohanták a védtelen apácák lakta

kolostort. A 47 éves Klára imádkozott és védelemért könyörgött a Mindenhatóhoz. Betegységét a kolostor kapujához vitette, és megkérte a kolostor papját, hogy hozza ki az Oltáriszentséget a támadók ellen. A legenda szerint a falon mászók rémülten meghátráltak.

Mindenható és szent Istenünk! Te minden embert meghívsz az életszentségre. Azt kéred tőlünk, hogy szentek legyünk, miként te magad is szent vagy. A szentek és boldogok, akiket ma közösen ünneplünk, komolyan vették hívásodat és egész életükben törekedtek az életszentségre. Nem

szentként születtek ők, hanem szentté váltak mindennapi kötelességük és tőled kapott hivatásuk teljesítése által. Te senkitől sem kívánsz lehetetlen dolgot vagy vállalatlan hősiességet, hanem csak azt, hogy teljesítsük kötelességeinket irántad és embertársaink iránt. Taníts minket, hogy helytálljunk a mindennapokban! Segíts, hogy neked tetsző módon éljünk, szentté váljunk, és eljussunk hozzád, a mennyországba! Segíts az evangéliumi boldogságok útján járni! Hiszek, Uram, erősítsd bennünk a hitet! (Horváth István Sándor: Mindenszentek-napi evangéliumhoz kapcsolódó imádság.)

Csonka Laura

HITTANOSOK ŐSZI VIADALA

Nekem nagyon tetszett a kolostorban megrendezett *Őszi hittanos viadal*. Állomásvezetőként érkeztem, de örültem, hogy végül csapatkapitány lehettem.

Szuper csoportom volt, jól teljesítetek, úgyhogy meg voltam velük elégedve! Rengeteg játékkal készültek a szervezők. Ilyen volt a boszorkányműhely, a csocsó és teremhoki, a homokbarkochba és még számtalan érdekes játék! A végén még egy vidám táncot is tanultunk. A ritmust a szaléziak *Ez egy csodálatos nap* című zenéje adta. Nagyon jól éreztem magam, és remélem, hogy lesz még folytatás!

Németh Kinga — Ifikör

Ez a kis szórakozás nagyon jól sikerült! Minden megvolt benne, ami kellett. A mókás játékok közül minden-

kinek más és más tetszett. Nekem a legjobban a folyosókon elrejtett kártyák kutatása és a táncos játék.

Örülök, hogy együtt töltöttünk egy izgalmas délelőttöt, s így sokkal közelebb kerültünk egymáshoz. Szerintem mindenki nagyon jól érezte magát.

Horváth Luca — 4. b osztály

AZ OKTÓBERI SÜMEGI KIRÁNDULÁS ÉLMÉNYEIBŐL

Ez év őszén ismét kirándulásra indult a Szent József Plébánia minden szép- és jóra kíváncsi, túrát kedvelő híveinek egy csoportja Isti atya vezetésével.

Még sötétben indult az autóbusz, hogy annál szebb, verőfényesebb napot tölthessünk el Sümegen és környékén. Aki — mint én is — régen járt e tájon, az rácsodálkozhatott a szinte teljesen „új ruhába öltöztetett”,

ékszerdoboz városkára, annak gyönyörű egyházi és polgári épületeire, a várra, az őszi tarka színeiben pompázó parkokra, a rendezettségre, tisztaságra.

Első utunk a 18. század közepén épült ferences kegytemplomhoz vezetett, ami a magyar barokk egyik gyöngyszeme. Főoltárán a Fájdalmas Szűzanya megindítóan szép kegyzobrával. A szentmisét fr. dr. Barsi Balázs

O. F. M. mutatta be István atyánk koncelebrálásával.

Aki ismeri a rendfőnök spiritualitását, szónoki képességeit, azt is lenyűgözte szentbeszéde, melynek központi gondolata az ember igazi szabadságának megvilágítása volt. Ami nem más, mint a Krisztushoz való feltétlen ragaszkodás, odaadó szeretet.

Legyen számunkra természetes, hogy nem tudunk nélküle élni, s így az élő igazat választva leszünk szabadok. Október 23-a lévén a szentbeszéd Kapisztrán Szent János és 1956 hőseinek méltatásával zárult.

A szentmise után elgurultunk Sümegcsehíbe, ahol egy kellemes gyalogtúrával felsétáltunk a hegyhátra a 2005-ben épült, Boldog John Henry Newman érsek tiszteletére emelt templomhoz.

Balázs atya nemcsak hogy felkísérte a csoportunkat, hanem igazi, élményszerű ismertetést tartott a templomról, a kálváriáról, a kápolnáról, Mária kútjáról, a közösségi épületekről. Bemutatta Udvardi Erzsébet festőművész arannyal és ezüsttel díszített, paszellszínű, festett oltárképeit, rajta Jézust, valamint a mennyei világ szereplőit a maga sajátos jelrendszerével kifejezve.

Majd visszavitt utunk Sümegre, a Jézus Mennybemenetele Plébániatemplomba, amit a híres osztrák festő F. A. Maulbertsch csodálatos freskói díszítenek. A templom plébánosán kívül nagyszerű szakmai vezetőnk, Boros Antal gimnáziumi tanár is értékes kiegészítő ismeretekkel gazdagított bennünket, akárcsak a kegytemplomban.

Következő állomásunk a 18. század közepén Padányi Bíró Márton püspök által építtetett püspöki palota volt. A nemrég felújított, csodaszép barokk épületegyüttesben meglátogattuk a kápolnát, valamint az állandó és időszakos kiállításokat. Négyzetes udvarában megpihenve teljes szépségében láthattuk a várat, ami mintegy színpadi háttérrel adott a palotaudvarnak. Hívogatóan tekintett le ránk mesébe illő látványával.

Az utolsó, de hasonlóan nagy élmény a vár bevétele volt. A felvezető gyalog-

séta a bazaltköveken, a festői panoráma, a pompázatos napsütés, enyhe szel-

A TÖBBLET IMÁDSÁGA

Egy kicsivel több türelmet, hogy elviselhessem azokat, akikkel olyan nehéz együtt élnem.

Egy kicsivel több állhatatosságot, hogy folytathassam kötelességeimet, melyek kívánságaimmal teljesen ellentétesek.

Egy kicsivel több alázatosságot, hogy megmaradjak azon a helyen, ahová Isten állított, bár ez a hely nem vág egybe sem álmaimmal, sem terveimmel.

Egy kicsivel több belátást, hogy az embereket olyannak vegyem, amilyenek, s nem amilyeneknek szeretném őket.

lő, a nagyszerű társaság feledhetetlen marad számunkra. A Balaton-felvidék legépebb formában megmaradt vára. Történelme IV. Béláról, Anjoukról, Bocskay Istvánról, Rákóczi Ferencről, Habsburgokról, kurucokról mesél — hangzott Isti atya bemutatásában. Körbesétálva a dupla várfalon, valamint a várudvaron, gyönyörködtünk a kecses épület biztonságot nyújtó voltában, szépségében, elrövedtünk az elének táruló messzeségben.

Útban hazafelé Balatonszentgyörgyön jó hangulatban vacsoráztunk a zarándokszereggel, amely azt sajnálta igazán, hogy csak egy nap állt rendelkezésre a lelki, szellemi és művészeti csodák befogadására.

Köszönjük szépen Isti atyának és a szervezőknek a jó hangulatú kirándulást!

Bárczy Lászlóné

Egy kicsivel több okosságot, hogy mások ügyeivel minél kevesebbet foglalkozzam, s magamat ne izgassam miattuk.

Egy kicsivel több erőt, hogy türelmesen fogadjam azt az eseményt, amely éppen most zavarta meg az örömet.

Egy kicsivel több kedvességet, hogy ne mutassam megbántottságomat.

Egy kicsivel több önzetlenséget, hogy mások helyzetébe minél mélyebben beleélhessem magamat.

J. H. Newman bíboros

HÓFEHÉRKE ÉS A NÉGY TÖRPE

(mese nagyoknak és kicsiknek — de inkább nagyoknak)

(Elhangzott a kaposvári egyházmegyei családos zarándoklat 5. állomásán, 2013. szeptember 7-én.)

Hófehérke és a hét törpe meséjét mindannyian ismeritek. Eljátszottunk a gondolattal, mi lett volna, ha Hófehérke és a királyfi a mi századunkban találkoznak? Vajon hogyan folytatódna a klasszikus mese a betonpanelekben vagy egy kis kertés házikóban?

Ebből született a mese, amelyet most szeretnénk megosztani veletek.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer Hófehérke és a királyfi, akik nagy-nagy lakodalmat csaptak (tudom, ez a mese vége szokott lenni, de nem tévedés, ez most az eleje!), és elindultak, hogy belevágjanak életük nagy kalandjába, tudjátok, a „Boldogan éltek, míg...” kezdetű nagybetűs ÉLET-be.

Telt-múlt az idő, és Hófehérkének megszületett az első (saját) törpéje. Nagy volt a boldogság, mindenki a kis törpe körül sürgött-forgott. A királyfi és Hófehérke is (bár néha kicsit fáradtak voltak) nagyon boldogok voltak. Aztán jött a második törpe is! Hej, de büszkék is voltak! Hófehérke (akit már csak Anyának hívott mindenki) szeme körül elkezdtek ugyan gyűlni a kis szarkalábak a sok éjszakázástól, és a királyfi (akit szólítsunk mostantól csak Apának, mert mindenki így tett) hajában is megjelentek az első ősz hajszálok a sok munkahelyi idegeskedéstől, de azért sokat nevettek és sokat játszottak együtt a gyerekekkel.

Az idő pedig haladott sietve, a törpék nődögéltek, lám, kis óvodás lett a kisebbik törpe is. A napok pedig mentek, egyik a másik után. Reggel elmentek: ki-ki a dolgára. Anya és Apa a munkahelyére, a két törpe az óvodába. Lótottak-futottak: Anya és Apa a munkahelyén, a két törpe az óvodában. Délután Anya rohanvást felvette a gyerekeket, hazafelé menet még bevásároltak. Anya kicsit ideges volt, a gyerekek hisztisek (mindenki

kicsit fáradt volt...). Otthon nagy fel fordulás várta őket: mihez is kapjon Anya először? A mosógépet indítsa vagy a vacsit tegye fel főni, esetleg mosogasson el?

— Még hogy játsszak, kisfiam, nem látod, hogy azt sem tudom, hol áll a fejem? Apa is jöhetne már! Hol a fenében marad ilyen sokáig? — mondta Anya kissé ingerülten. Végre-valahára beállított az apuka is. Egy hűvös üdvözlés fogadta:

— Szia, csakhogy végre hazaértél!

Apa megpróbált utat vágni magának a szétszórt játékok között, közben kicsit morgott:

— Már lépni se lehet ebben a lakásban! — majd fáradtan lehuppant a fotelbe. Tétován a távirányító után nyúlt, de ez volt a veszte: Anyából ekkor előtört a sárkány, és valami ilyesmit vágott Apa fejébe:

— Nincs jobb dolgod, mint hogy tv-t nézz? Nem látod, hogy minden fut! Azt se tudom, hova kapjak, te pedig szívбай nélkül leülsz a fotelba tévézni! — emelte fel a hangját Anya.

— Nem igaz, hogy az embernek már egyperc nyugta sem lehet! Szerettem volna pihenni egy kicsit, egész nap bolondok háza volt a cégnél, itthon se lehet pihenni egy kicsit?! — morgott Apa.

— És nekem? Nekem sose jár a pihenés, mindig csak neked? Gondolod, én nem fáradtam el bent? Tegnap is rám maradt minden, szívбай nélkül elaludtál a tv előtt — Anya már félig kiabált...

— Persze, az nem gond, ha te a barátnőiddel dumcsizol el félórátat telefonon, de ha én tv-t akarok nézni, az felháborító. Mi a szösz csináltatok eddig, már mióta itthon vagytok? — dörrent vissza Apa.

— Anyaaaa! — visította a kisebbik törpe. Ádám elvette a dömpert! ADD VISSZA!

— Nem is igaz! — kiabálta a másik törp — Azzal én játszottam először! NEM adom! ENGEDD EL!

— Hagyjátok már abba! — kiabált már Anya is. — Szétmegy a fejem! Nem látod, mit csinálnak? Szólj már rájuk! — fordult Apa felé dühében.

Szó szót követett egyre hangosabban. A kis családi fészekben nagy vihar volt kibontakozóban. Vagy csak egy kis mindennapi perpatvar?

Tény mi tény: Hófehérke már egyáltalán nem érezte Hófehérkének magát, inkább Hamupipőkének! És a királyfi is: Holt volt már a fehér lova? Hol a nagy szerelmes lángolás azért a kedves lányért? Bizony fáradtak és fásultak voltak, egymás kezét is egyre ritkábban fogták meg. Beszélgetni nemigen értek rá, és őszintén: kinek van kedve beszélgetni ennyi elégedetlenkedés után?

„Boldogan éltek, míg...” — hova lett a mesei kezdet? Vagy ez tényleg csak mese lenne? Nem-nem, ez nem mese, nehogy elhiggyétek!!

Az egyik borús este után Anya és Apa fáradtan rogytak az ágyba. Elaludtak, ám ekkor megjelent egy angyal, és álmot bocsátott rájuk. (Ismerős, ugye valahonnan a sztori?)

Anya egy tisztáson találta magát, a tisztás túloldalán a királyfi délcegen és kedvesen úgy, mint akkor, az elején... Ott játszott a két törpével! De aranyosak voltak! Az angyal szólt:

— Ugye, milyen helyes? Milyen kedves a gyerekekkel! Észrevetted már a hajában azokat az ősz hajszálakat? Sok gondja van, mint neked is... És milyen boldogok vele a gyerekek! Milyen önfeledten játszanak! Igazán szeretetre méltó... — aztán az angyal várt egy kicsit — Mikor mondtad neki utoljára, hogy szereted, hogy fontos neked? Hogy az életed elválaszthatatlan része, számítász rá, és ő is számíthat rád? ... Hányszor köszönted meg, mikor segített, és hányszor éreztél hálát azért a pénzért, amit hazahozott? Tiszteled-e őt úgy, ahogyan minden jóra való, dolgos embernek megjár a tisztelet? ...Megerőlted-e a vágyait és támogatod-e a törekvéseit? ...Növeled-e az önbizalmát, hogy tényleg azt a férfit láthatd benne, akire szeretnél felnézni, és akire rá mered bízni az életedet?

Hófehérke (mert már ő is Hófehérkeként állt ott ragyogóan és fehéren) arcán egy kövér könnyecsepp gördült le:

— Istenem! — mondta. — Helyrehozhatom még?

— Ez remek kérdés! Igen, ha már ezt kérdezed, igen! Hát persze! Csak akarnod kell...

Míndeközben az angyal Apa álmában is ott volt: Apa ugyanezen a tisztán Hófehérkét látta. Ott ugrabugráltak a szoknyája körül a gyerekek, és ő vidáman és önfeledten nevetett velük. Még szebben ragyogott, így még nőiesebb volt, mint akkor, mikor megismerte. A szeme körül ugyan ott bujkáltak a kis szarkalábak, és a popsija is kicsit nagyobb lett, de ettől csak még vonzóbbnak látta őt. Az angyal érezte az érzéseit, hallotta a gondolatait:

— Ugye, milyen szép? Az életed legnagyobb és legszebb ajándéka! — mondta neki. — És mindig ilyen szép marad, ha vigyázol rá! Ha gondoskods róla, ha dédelgeted, ha finoman bánasz vele. Akkor is törekeny virágszál, amikor sárkánynak látszik, csak tehetetlenségében fordul ki magából néha. Hálás vagy-e eléggé neki, hogy gondoskodik rólad és a gyerekekről? Értékeled-e a munkáját, és segítesz-e benne, ha teheted? Kedves vagy-e hozzá, ha fáradt, elkapod-e, ha össze akar roskadni?

— Ne haragudj! — mondta magában a királyfi.

— Nem haragszik — válaszolta az angyal Hófehérke helyett —, csak egy kicsit szomorú, de te bármikor felvidíthatod...

— Vigyázni fogok rá — suttogta (szintén magában, mert nem szívesen beszélt ilyen dolgokról, hisz férfiből volt).

Mikor reggel felébredtek, nem Anya és Apa feküdt az ágyban, hanem Hófehérke és a királyfi. Egymásra néztek úgy, ahogy régen, és megcsókolták egymást.

— Nagyon furcsát álmodtam — kezdte Hófehérke. — Egy ragyogó tisztán jártam, és egy angyallal beszélgettem.

— Te is? — csodálkozott a királyfi. — Lehet, hogy nem is álom volt?

Ettől kezdve az élet megváltozott a kis családi fészekben. Több lett a nevetés, a vidámság, és határozottan kevesebb a morgás, kiabálás és elégedetlenkedés. Hófehérke, bár most is úgy várta haza a királyfit, mint egy felmentő sereget a hadszíntér közepén, de sosem volt durcás vele! Ám ha mégis, a királyfi már nem húzta fel magát rajta, hanem arra gondolt, hogy bizony itthon sem volt könnyű tartani a frontot. Megölelte, és azt mondta kedvesen:

— Ne haragudj, muszáj volt még befejeznem egy kimutatást.

Hófehérke pedig igyekezett megértő lenni, ha a királyfi fáradtan érkezett. Megbeszélték, hogy, ha lehet, kapjon a királyfi 20-30 percet, hogy lélekben is hazaérkezzen, azután vállvetve folytatják a házi teendőket. Ha munkahelyi gondoktól feszülten ért haza a királyfi, Hófehérke igyekezett kifejezni nagyrabecsülését, ilyenformán:

— Köszönöm, hogy ilyen áldozatosan gondoskodsz rólunk! Örülök,

hogy lelkiismeretes vagy a munkában, és a gyerekek is büszkék rád!

Szépen alakultak is a dolgok: kerekedett a mese, tudjátok, a „Boldogan éltek...” rész, és mivel három a magyar igazság, megszületett a harmadik törpe is. Sok boldogság, még több munka, de tudták, hogy fontos az egymásra figyelés is. Ha pedig mégis nagyobb feszültség támadt, és hosszabb ideje tartott, vagy nem sikerült 1-2 rövid beszélgetéssel megoldani, igyekeztek egy-egy alkalmat kiszakítani kettejüknek, amikor volt lehetőség nyugodt beszélgetésre, higgadt eszmecsereire és közös döntés meghozatalára.

— Úgy látom ránk férne egy hétvége kettesben — mondta a királyfi. — Találjunk egy dátumot, és bízzuk a nagyszülőkre, (keresztszülőkre, nagynénikre, ismerősökre stb. — kinek-kinek a megfelelő rész aláhúzendő) szóval, bízzuk rájuk a gyerekeket!

Igyekeztek, hogy a szeretet erősödjön a családban:

1. Megtanulták, mik azok az „érzelmi tankok”, és hogyan lehet őket feltölteni. (Ne valami nehézfegyverzetre gondoljatok, hanem érzelmi tartályokra, amiket kedves szavakkal, simogatással, meglepetésekkel, odafigyeléssel és segítségnyújtással lehet feltölteni.) Bár ez nem mindig sikerült, sokat játszottak a gyerekekkel, együtt örültek sikereiknek, fejlődésüknek.

2. Odafigyeltek Isten-kapcsolatukra, imádkoztak egymásért és együtt.

3. Egyre több bátorító, dicsérő szó hangzott el, a gyerekek is kevesebbet nyafogtak, így könnyebb volt időt szánni egymásra.

Aztán kopogtatott a negyedik törp is. Igaz, nem tervezték, de ahol elfér három, jut hely, idő, pénz és energia a negyediknek is. Ez csak elhatározás kérdése, csakúgy, mint az, hogy szeretni fogjuk egymást akkor is, amikor nem olyan könnyű.

Ám most már tényleg a mese végére értünk, és minden jó, ha a vége jó: **BOLDOGAN ÉLTEK, MÍG MEG NEM HALTAK: Hófehérke, a királyfi és a négy törpük.**

*Baloghné Békési Beáta és
Tűzkő Klári*

TEPLOMOK ÉJSZAKÁJA

Az Ars Sacra Fesztivál sorozatába illeszkedik a *Templomok éjszakája* program, amely nagyszabású hazai kulturális eseménnyé nőtte ki magát az egyházművészet iránt érdeklődő nagyközönség számára. A művészetek nyelvén igyekszik az evilági életen túlmutató szakralitás jelenvalóságára irányítani figyelmünket a helyi jelen és múlt művészeti értékeinek bemutatásával.

Váron István atya az Alsóvárosi Harangszó előző számában hívta városunk lakóit: „*Gyertek, és nézzétek meg házunkat (templomunkat és a kolostort). Éljük át az apostolok élményét, akik elmentek Jézussal, hogy megnézzék, hol lakik.*”

A meghívást követően tanácskozásba kezdtek templomunk régi és eled-

dig rejtőzködő, ügyes, fáradságot nem ismerő hívei. Atyánk irányításá-

val ötleteik, szorgalmas munkájuk során megkezdődött az ódon kolostor rendbe hozása, az iskolákban az *Angyalok a gyermekek szemével* című rajzpályázat szervezése, a felkészülés a templom szakrális és művészeti bemutatására, mai szerzetesek meghívására, megújult orgonánk históriájának leírásával stb. Már akkor tudtuk, hogy

a legnagyobb érdeklődésre a ferences szentek megidézése számíthat a kolostor bejárásával, bemutatásával.

A nagy érdeklődéssel kísért, imával kezdődő, éjszakába nyúló és agapéval záruló program után így írt a kanzsahir.hu internetes portálon Vízvári József:

„Szombaton este a Szent József-templom megtelt. A felfokozott érdeklődés érthető volt, hisz a *Templomok éjszakája* program keretében a megnyitó után 10-es csoportokban mindenki végigjárhatta a ferences kolostor 300 éves folyosóit és azokat a szobákat, ahol hajdanán ezek a szerzetesek éltek.

A sötét folyosókat és a szobákat gyertyák világították meg, ahol az akkori kort idéző ruhákban barátok, szerzetesek olvastak fel a Bibliából és ferences szentjeink írásaiból részleteket. Közben a templomban egyházi dalokat énekeltek gitárkíséret-

tel. Az apácák és a barátok alig győztek a látogatók kíváncsi kérdéseire válaszolni.

A kolostor folyosóin aztán néma csendben rótták azokat a köveket, ahol sok száz évvel ezelőtt a ferences rendi barátok élték életüket.

Minden látogató egy kis füzetet kapott István atyától, amiben ferences

szentjeink imádságát ajánlotta az emberek figyelmébe.

»Istenünk, te Szent Jánost küldted szorongatásban élő híveid megerősítésére; add meg kérünk, hogy oltalmad alatt biztonságban éljünk, s őrizd meg egyházadat szüntelen békében! A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiaid által, aki veled él és uralkodik a Szent-

lélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Ámen« — áll a kis imádságos könyvben.”

Ha le kellene írni a segítők, közreműködők neveit, egy oldalon át tehetnénk.

Azonban meg kell emlékeznünk a 116 angyalkát rajzoló kisdiajkról, a Magyar Plakát Ház kiállítást készítő tevékenységéről, kántorunk orgonahangversenyéről, a vendég apácákról, akik bemutatták napjaik folyását, a templomunkat kis csoportban részletesen megismertető gimnáziumi tanárról, a gitáros kórus hangszeres-énekes szolgálatáról és nem utolsósorban a Családháló.ponttal, mint a kiállítás meghirdetőjével kapcsolat tartó, egyben koordináló testvérünk folyamatos, sokoldalú tevékenységéről.

Persze, a legnagyobb köszönet az est folyamán templomunkba látogatókat illeti. A hívőket és az érdeklődőket, akik nagy szeretettel viseltetnek városunk jelene és múltja, benne a keresztény egyházművészet értékei, kincsei iránt.

Mónai Zsuzsanna

Állandó programunk a plébánián keddenként 18.00—19.30 óráig a *Biblia kör*. Szeretettel várjuk az érdeklődőket.

ARS SACRA, AHOGY ÉN LÁTTAM...

Nagy örömmel olvastam a hírt, hogy ez alkalommal Nagykanizsa egyik temploma is bekapcsolódik az „Ars Sacra fesztivál” rendezvénysorozatba. Az előzetes program áttekintése után kíváncsian vártam, hogy a szervezőknek miként sikerül tartalmassá tenni a beharangozott programpontokat, és milyen fogadtatása lesz mindennek a városban, mennyien vesznek részt a rendezvényen.

Istennek hála az est minden tekintetben pozitív meglepetést okozott számomra, s talán mindannyiunknak, akik ott lehetünk. A program nagyon érdekes, tartalmas és valódi értékeket

közvetítő volt. Örömmel tapasztaltam, hogy sok ismerősöm is válaszolt a meghívásra, akikkel korábban csak ritkán találkozhattam hasonló környezetben. Bízom benne, hogy ezután egyre gyakrabban fogok összefutni velük a templomban, amihez szerintem ez az este kiváló segítségül szolgált. Hiszem, hogy a program elérte célját, és a magot, amelyet az Úr vetett a szívünkbe, sikerült kicsit megöntözni.

Remélem, a szervezők kezdeményező készsége tovább folytatódik, és a jövőben ismét részesei lehetünk hasonló programoknak!

Ekman Tamás

A SZERETET ÜNNEPÉN

Jézussal
Betlehembe
remény és szeretet
érkezett angyali szárnyon.
Égi üzenetet hozott a karácsony.
Karácsony angyala, hozz békét a szívekbe!
Megváltónk született akkor Betlehemben!
Isten nekünk magát Krisztusban adta.
Ő a lényeges most, nem a karácsonyfa!
Szeretettel ajándékozz! Lehet, csekélységnek tűnhet.
Mégis, a szeretettől lesz teljes és áldott,
ez a mai ünnep!

Czene Csaba

TUDOD-E...

...hogy mi is tulajdonképpen az egyházi adó? Miért szükséges befizetnünk?

Már Jézus idejében is volt úgynevezett templomadó, mely a jeruzsálemi templom kultikus életének fenntartását biztosította.

Hasonló céllal alakult ki az egyházi adó is a középkor folyamán. Hogy miért is volt rá szükség? Ugyanazért, mint Jézus idején. Hogy az egyház szükségleteit fedezni tudják valamilyen módon. Hozzá kell azért tennünk, hogy a középkori egyház másmilyen volt, mint a mostani. Birtokai voltak, a vezetők a társadalom felső rétegeiből kerültek ki, így a püspökségek és olykor a plébániák anyagi biztonsága megoldott volt. Bár a középkorban az alsó papság nem élt nagy lábon, sőt kifejezetten szegények voltak, ha csak egy kegyúr nem tartotta el valamelyiküket. Röviden, a középkorban a társadalmi berendezkedés és a birtokviszonyok fenntartották az egyházat.

Az ókorban, az apostolok és utódai idején más világ volt a középkorhoz képest, ami sokkal inkább hasonlít a miénkhöz. Az apostolok idejéből tudjuk, hogy az összejövelekre mindenki hozott ezt-azt. Ételt elsősorban, amit aztán szétosztottak a szegények között, illetve amiből aztán az apostolok is éltek. Pált is az ő közösségei tartották el, noha azért ő — ha kellett — fizikai munkát is végzett: sátorkészítő volt.

Mint említettem, a mai idők igen csak az ókort idézik vissza. Az egyháznak nincsenek birtokai és kegyurai, amik eltartanák. Ugyanakkor vannak hatalmas és régi templomaink, pusztuló vagy kihasználhatatlan plébániaépületeink, és még a személyi apparátusok.

Miből is tartjuk fenn ezeket? Miből újítgatunk? Miből adunk fizetést? Abból, amit az állam ad közvetlenül, vagy az egyházmegyéken keresztül. Ám a plébániák, egyházközségek napi megélhetési problémáit sem az állam, sem a püspökség nem oldja meg. A plébános, kántor fizetése nem az ál-

lamtól és nem a püspökségtől jön. A vasárnapok perselypénzeiből folyik be. *A templom és a plébánia fűtése, világítása, vízdíja, s egyéb, a létezéshez szükséges dolgok biztosítása is egyrészt a perselypénzekből van, másrészt — és itt jön a lényeg — az egyházi adóból kerül finanszírozásra.* Azaz, hogy egész éven át legyen világítás, víz, télen fűtés, és emberhez méltó rendezett körülmények a plébánián és a templomban, ahhoz elengedhetetlen dolog a pénz. És mivel bevételi forrásunk nincsen, csak töletek várhatjuk a fenntartást.

Manapság én is azzal szembesülök, hogy vallásukat nem gyakorló emberek — akár csak egy temetés alkalomával — milyen igényekkel jönnek hozzám. Legyen kántor, meg búcsúztatás, mise ekkor meg akkor. Vajon az illető belegendolt abba, hogy mibe kerül, hogy rendelkezésére áll — akár mikor — egy pap vagy kántor? Honnan van a papnak autója és benzinjé? Hogy ki fogja kinyitni akár mikor a templomot? Hogy a templomi világosságért ki és miből fizet? Sokszor ezekre nem is gondolunk. Pedig ezek nem maguktól vannak — tapasztaljuk családi életünkben.

Az egyházi adóra azért van szüksége egyházközségünknek, hogy biztosítani tudjuk EGÉSZ ÉVEN ÁT a templomunk és plébániánk működését. Ha nem kapunk támogatást, akkor ezek nem lesznek.

Az ember mindig nehéz anyagi körülmények között él. Ma is sokaknak nehéz kifizetni az éves egyházi adót. *Mennyi is ennek az összege? Személyenként az éves nettó jövedelem 1%-a.* Ezt is csak a dolgozó embereknek kell kifizetniük, másoktól nem kérjük. Ha ezt az összeget egyházközségünk minden tagja befizetné, akkor nem agódnánk egyházközségünk fenntartása miatt.

Ám sajnos nem történik annyi befizetés, mint amennyi szükséges lenne. Ennek mik lehetnek az okai? Nem kimondottan csak az anyagi nehézségeink. Mostanság úgy látom, hogy sokan nem is tudnak arról, hogy ezt meg kellene tenniük. Senki nem mondta nekik, hogy évente fizessék be az egyházi hozzájárulást a fenntartás érdekében, amiből ők is részesednek. Vagy

okként szerepel az is, hogy többen nem tudják, hogy miért is kell ezt fizetni. Most már remélem ez is érthető lesz.

A fizetés módjánál említettem meg azt, hogy *be lehet fizetni egy összegben — mondjuk év elején —, de lehet részletekben is* fizetni akár személyesen az irodában — és így nincs kezelési költség levonás a sárga csekkek után, vagy az említett sárga csekken a postán; de átutalással is rendezhető a plébánia bankszámlájára.

És még meg kell említenem azt a rossz módszert, ami az egyházi adóval kapcsolatban kialakult, miszerint addig nem állunk szóba hozzánk forduló emberekkel mondjuk egy keresztelő kapcsán, amíg nem rendezi akár évekre visszamenőleg is tartozását. Ezt én nem támogatom, mert rossz módszer! Megijesztjük az embereket, kapzsignak és könyörteleneknek tűnünk főleg, ha tényleg nincs pénze az illetőnek, vagy egyszerűen nem tudta, hogy mi a kötelessége. Nálunk nem az egyházi adó legombolásával kezdjük. Ám azért kimondjuk, elmagyarázzuk, hogy ez miért szükséges. Az emberek megértik, és meg is teszik, ha türelmesek vagyunk velük szemben.

Kérem a megértésüket és a segítségeteket az egyházi adó problémakörében. Nekünk mindannyiunknak van rá szüksége. Ha mindenki beleadja az éves nettó jövedelmének egy százalékat, akkor fennmarad mindaz, amink most még van, és még kapunk is hozzá.

Amennyiben további kérdéseitek vannak, állok rendelkezésükre.

Isti atya

KARÁCSONY

Óh éjfél áldott csendje.

Fenyvesek

Halkuló

oratóriumzenéje.

Éjjel is szikrázó gyönyörű táj...

Felsír a gyermek!

Ég és Föld reménye...

Hulló könnye

Megszüli

Bennünk

a fényt.

Bakonyi Erzsébet

ANGYALKÁINK GYÖNYÖRŰ ANGYALOKAT ALKOTTAK

Szívet melengető volt végignézni a templomok éjszakáján megnyílt *Angyalok a gyermekek szemével* című gyermekrajz-kiállítást. Az alkotásokat kanizsai általános iskolások és óvodások készítették; a Zrínyi—Bolyai, a Rozgonyi és a Piarista Iskola diákjai, valamint a piarista és a bajcsai óvoda csemetéi. Ezúton is nagyon köszönjük a gyermekeknek, de a tanító- és tanár néniknek (bácsiknak) és óvó néniknek is, akik közvetítettek, és katalizálták ezeknek a kis remekműveknek a megszületését.

Simon Réka rajza (piarista óvoda)

Belák Orsolya rajza (Rozgonyi Úti Általános Iskola)

Jó volt látni, milyen sok kis, és kicsit nagyobb gyermek fantáziáját mozgatta meg a kérdés, hogy milyennek látja az angyalokat. Pedig az idő igazán szűk volt, mégis a kiállításra 100-nál több rajz gyűlt össze, és nagyon nehéz dolga volt a zsűrinek, mert muszáj volt kiválasztani közülük kategóriánként az első 3 helyezettet. Nem is igen lehetett dönteni, hisz egyik szebb volt a másikinál: kedvesek, színesek, bájosak, vidámak (no jó, azért volt köztük egy-két szomorú

Horváth Dorka rajza
(Zrínyi—Bolyai Általános Iskola)

angyal is) voltak. A zsűri fontos szempontnak tartotta, hogy az angyalok emberekkel való kapcsolata is megnyilvánuljon a képeken, így a helyezett rajzai főként ilyen témájúak.

Az alábbiakban közöljük a helyezett névsorát, és a rajzokból is bemutunk néhányat, hadd gyönyörködjünk újra ezekben az alkotásokban. Bízunk benne, hogy sokan látták a képeket a templomban, de az is lehetséges, hogy még a karácsonyi időszakban a város

Vuk Sára rajza (Zrínyi—Bolyai Általános Iskola)

(Folytatás a 15. oldalon.)

AJTÓDON VALAKI KOPOG...

A Szent Család-járás hagyományát három évvel ezelőtt élesztették fel a hívek Lóránt atyával karöltve plébániánkon. Korábban sehol sem találkoztunk ezzel a szép adventi szokással, nekünk azonban rögtön megtetszett, és be is kapcsolódunk. Az ima szépségét növelte számunkra, hogy nem sokkal előtte váltunk mi is igazi családdá; nagyobbik fiunk mindössze két és fél hónapos volt akkor. Lelkesen iratkoztunk fel a közreadott listára, és jegyzeteltünk, hogy kitől kapjuk meg majd a szentképet, és kinek kell továbbadnunk.

2010-ben Balázs hozta nekünk a képet egy kedves ajándék kíséretében. Az angyalkás gyertyatartó azóta is része karácsonyi díszítésünknek. Egyedül jött, mivel Barni még náluk is egészen kicsi baba volt. Szerencsére kisfiunk már hagyott egy pogácsasütnyi szabadidőt, így meg tudtuk kínálni a Szent Családot hozó vendéget. Balázsékat korábban nem ismertük, viszont a rövid beszélgetés is elegendő volt ahhoz, hogy közelebb hozza egymáshoz a két családot. Kiderült, hogy nagyon közel laknak hozzánk, és gyerekeink szívesen játszanak együtt. A Szent Család-járás hagyománya segített nekünk abban, hogy a játszótéren vagy az oviban összetalálkozva ne csak úgy nézzünk egymásra, hogy „őket ismerjük valahonnan”, hanem mindig akad valamilyen közös beszédtema.

A következő évben szinte a szomszédból érkezett hozzánk a betlehemi szentkép. Ezzel a családdal is csaknem naponta összefutunk az utcán, viszont egymásnál még sosem jártunk. Milyen jó, hogy ilyen szent ügy miatt nyithatjuk meg egymásnak az ajtót! A fiatal családapa szintén egyedül érkezett. Kisfiunkkal hamar barátságot kötött, ölébe véve széles mosolyt csalt Dávidkánk arcára. A beszélgetés során kiderült, hogy már régóta vágnak egy harmadik babára, viszont a gyermekáldás évek óta elkerülte őket. Esti imáinkba természetesen rögtön beleszórtuk az ő vágyukat is. Körülbelül kilenc hónap múlva meg is született a

csoda! Az ő csodájuk... Nagy örömmel nézünk azóta is a gyönyörű kisfiúra.

Tavaly a Göndics család örvendeztetett meg bennünket látogatásával. Dávid fiunk már két éves múlt, lelkesen kivette a részét ő is a vendégvárásból. A közösen elmondott imát nehezen ugyan, de kibírta. Először fordult elő ugyanis nálunk, hogy a szentképet körülvéve a két család közösen mondta el a javasolt imaszöveget. Igazán nagy élmény volt szá-

munkra imádságban együtt lenni vendégeinkkel, közösen készülni Jézus születésére.

A kép továbbadása már nem mindig volt ilyen egyszerű. A listán nagy lyukak tátongtak, nem volt elég jelentkező, aki befogadta volna a Szent Családot. Lázás szervezkedésbe kezdünk, telefonáltunk ismerősöknek, hogy kihez vihetnénk tovább a képet. Persze legtöbbször azt a választ kaptuk, hogy náluk már járt az említett festmény.

Eljátszottunk a gondolattal, hogy milyen lenne, ha nemhívó ismerőseinkhez, szomszédainkhoz vagy éppen vadidegen emberekhez csengetnénk be a „Szállást keres a Szent Család!” köszöntéssel. Vajon milyen választ kapnánk tőlük? Lenne tüsténkedő háziasszony, aki arra hivatkozna, hogy

mindjárt itt az ünnep, jönnek a rokonok, és még rengeteget kell készülődni, takarítani, vásárolni és sütni-főzni a sok éhes szájnak, ezért nem ér rá ezzel foglalkozni. Biztosan lenne, aki azt mondaná, hogy ez szép szokás, gyerekkorában az ő családja is részt vett benne, de a házastársa vagy a gyerekei bolondnak néznék, ha az esti tévéműsort családi imára szeretné lecserélni. Lenne, aki lenézően elmosolyodna, hogy milyen naiv ez a fiatal házaspár; vagy felháborodva kérdezné, hogy nincs jobb dolgunk, mint az ünnep előtt ilyenekkel szórakozni. Lenne, aki dühösen becsapná az ajtót azzal, hogy ő nem hisz Istenben és az ilyen butaságokban. Más pedig ki se nyitná, csak belülről szólna ki, hogy köszöni szépen, nem kér szórólapot, nem vásárol edénykészletet, és adakozni sem hajlandó holmi kéregetőknek. Lenne, aki csak pusztán óvatosságból mondana nemet, nehogy legközelebb meg egyházi adót szedjünk tőle, vagy felkerüljön valamilyen más „feketelistára”. Biztosan lenne olyan ember is, aki azért utasítaná el a lehetőséget, mert fél idegeneket beengedni az otthonába, vagy nem érezné megfelelőnek a lakását vendégek fogadására, esetleg a családja viselkedésétől tartana.

Valószínű, hogy hasonló reakciót nemcsak a templomot messzire elkerülőknél tapasztalnánk, hanem a rendszeresen templomba járók körében is. Mi lehet a felszínes válaszok mélyén?

Sokszor sajnós tényleg az időhiány lehet az ok. Az embert pont az adventi időszakban szinte széttépik az élet minden területéről érkező feladatok. Karácsony előtt még gyorsan zárjuk le az idei évet, készítsünk mindenféle kimutatásokat, jövő évi terveket... Menjünk el különféle karácsonyi ünnepségekre, jótékonysági estekre, szerezzünk be mindenkinek karácsonyi ajándékot, persze, ne csak valami bóvilit, hanem gondosan kiválasztva... Vásároljunk be, takarítsuk ki otthonunkat, süssünk-főzzünk erőnkön felül... Mindemellett majd pont a Szent

Család fogadására lesz időnk?! Ha őszintén magunkba tekintünk, felismerhetjük, hogy valójában nem időhiányról van itt szó, csupán rossz sorrendet állítottunk fel az életünkben.

Saját pozitív tapasztalataink és jó benyomásaink alapján buzdítani szeretnénk a kedves testvéreket, hogy szánjanak időt és energiát a Szent Család befogadására mind fizikai, mind lelki értelemben! Gondoljuk át mindannyian, hogy melyek az igazán fontos teendők az adventi készülődés során! Legyünk nyitottak a plébániánkra járó többi hívó ember felé, merjük őket beengedni otthonunkba, és engedjük, hogy ennek a szép hagyománynak segítségével másokat is megismerjünk!

Zsúfolt napjainkon kívül talán belső gátlásaink, lelki sebeink akadályozzák meg, hogy nyitottak legyünk az efféle új kezdeményezésekre. Vagy talán nem érezzük méltónak magunkat vagy otthonunkat a Szent Család fogadására? Isten közel kétezer évvel ezelőtt elfogadta a barlangistállót, a kirekesztettséget, a szegénységet. Engedte megszületni a Fiút ilyen körülmények közé. Most, a 21. században sincsenek nagyobb igényei. Megfelelünk neki. Elfogad bennünket akkor is, ha egyszerűbb körülmények között élünk, ha nem vagyunk olyan képzetek, ha problémák vannak a családukban, netán csonka család vagyunk. Szeret bennünket akkor is, ha bizonytalanok vagyunk, ha félünk, akkor is, ha újra meg újra vétkezünk.

Jézus Krisztus szeretne megszületni bennünk, csak nyissuk ki neki az ajtót!

Fűr Tamás és Anita

AJTÓDON VALAKI KOPOG

*Ajtódon valaki kopog,
Ajtódon valaki kopog,
Ó, bűnös miért nem nyitod meg?
Ajtódon valaki kopog.*

*Jézusod áll kint,
Bocsásd be szíved ajtaján,
Jézusod áll kint,
Bocsásd be szíved ajtaján,
Ó, bűnös, ne zárd ki Jézust!
Bocsásd be szíved ajtaján!*

ANGYALKÁINK GYÖNYÖRŰ ANGYALOKAT ALKOTTAK

Németh Zsombor rajza (bajcsai óvoda)

(Folytatás a 13. oldalról.)

valamely kiállítási helyén újra találkozhatunk velük.

A legszínesebb, leglátványosabb angyalkákból naptárt készül kiadni a plébánia, amikből a bekerült rajzok alkotói tiszteletpléddányt kapnak.

Köszönjük a kiállításban való segítséget a Magyar Plakát Háznak (tőlük kaptuk a kiállítóablakot), és a szakavatott kivitelezést Kőfalvi Csillának.

B. B. Beáta

A rajzpályázat helyezettjei

Óvodások:

1. *Simon Réka*, piarista óvoda
2. *Németh Zsombor*, bajcsai óvoda
3. *Erdei Máté*, piarista óvoda

Alsó tagozatosok:

1. *Vuk Sára*, Zrínyi—Bolyai Általános Iskola
 2. *Belák Orsolya*, Rozgonyi Úti Általános Iskola
 3. *Balogh Áron*, Zrínyi—Bolyai Általános Iskola
- Különdíj: *Füle Tamara Natália*, Rozgonyi Úti Általános Iskola

Felső tagozatosok:

1. *Bedő Panna*, Piarista Iskola
2. *Horváth Dorka*, Zrínyi—Bolyai Általános Iskola
3. *Horváth Luca*, Piarista Iskola

Különdíj: *Rozs Renáta*, Zrínyi—Bolyai Általános Iskola.

Bedő Panna rajza (Piarista Iskola)

**Áldott karácsonyt
és boldog
új esztendőt
kívánunk
olvasóinknak!**

SZENTSÉGBEN, SZENTELMÉNYBEN RÉSZESÜLTEK

KERESZTELÉS

Szeptember: Borda Zoé, Kósek Szofia, Kovács Janka, Kovács Jázmin Laura, Marton Mía.

Október: Erdődi Gergely, Fazekas Réka, Horváth Lia, Milánkovics Norina, Molnár Anna.

November: Ács Flóra Anna.

ELSŐÁLDÓZÁS

(2013. október 20.)

Zrínyi—Bolyai Általános Iskola: Bánhegyi Gréta, Czimmerman Fanni, Hohl Gellért, Horváth Luca Sára, Horváth Noémi, Kovács Ádám, Kövesdi Fanni, Lamm Erik, Lukácsi Kólos, Makrai Olivér, Molnár Lilla, Papp Emese, Rezsek Zsombor, Szilajka Máté, Szekeres Zsófia, Tomor Máté, Törő Réka, Varga Eszter, Varga Lilla, Vas Petra Dorka, Vuk Sára.

Palin: Horváth Barnabás, Kapuvári Annamária, Kobra Virág.

MISEREND

A *rorate misék* 6.30 órakor kezdődnek, *hétfőn, szerdán, csütörtökön és pénteken* a Szent József-templomban, *kedden* Palinban. A *rorate misék* előtt 6 órától gyóntatás lesz.

Advent keddjein 8 órakor a Szent Antal-miséét megtartjuk.

Advent csütörtökein (december 5-, 12- és 19-én) 18—19 óráig szentségimádás lesz a Szent József-templomban.

Advent szombatjain 17.45—18.00 óráig esti dicséret lesz, adventi gyertyagyújtással.

December 1-jén, vasárnap 10 órától tévés-családos szentmise lesz.

December 24-én, kedden éjfélkor a Szent József-templomban.

December 25—26-án vasárnapi miserend lesz.

December 27-én, pénteken nem lesz szentmise.

December 29-én, vasárnap a Szent Család ünnepe lesz.

BÉRMÁLÁS

(2013. szeptember 22.)

Baj Bianka, Bedők Henriett, Dömötör Tamás, Erdős Dániel, Gájer Mátyás, Glavák Dávid, Kiskovács Zsolt, Kovács Bálint, Laczkó Beatrix, Magasdi Bence, Marton Bence, Peszleg Tamara, Rózsás Norbert, Sárkány Marcell, Schmidt Laura, Szántó Rajmund, Szekeres Máté, Varga Adrienn, Varga Brigitta.

ESKÜVŐ

Szeptember: Bécsi Gergely és Kuzma Andrea, Horváth Tamás és Csordás Andrea, Kéthelyi Mátyás Tamás és Mércz Annamária, Tavasz Mihály és Schindlberger Adrienn

Október: Szabó Attila és Septe Eszter, Varga László és Schreiner Tamara.

TEMETÉS

Szeptember: Boros Ferenc (élt 78 évet), Glavák Ferenc (élt 68 évet), Marics Ferenc (élt 59 évet).

Október: Kiss István (élt 55 évet), Lang Miklós István (élt 84 évet).

December 30-án, hétfőn nem lesz szentmise.

December 31-én, kedden hálaadó szentmise lesz 16 órakor Palinban, 18 órakor a Szent József-templomban.

Január 1-jén, szerdán Szűz Mária, Isten Anyja (újév) ünnepe lesz 11.45 órakor Palinban, 18 órakor a Szent József-templomban.

Január 2—3-án nincs szentmise.

Január 5-e karácsony 2. vasárnapja.

Január 6-a vízkereszt ünnepe.

Január 12-e, vasárnap Urunk megkeresztelkedésének ünnepe.

Január 19-e, vasárnap az ökumenikus imanyolcad kezdete.

Január 26-a, vasárnap az ökumenikus imanyolcad vége.

Március 5-e hamvazószerda.

* * *

Állandó program, a Biblia-kör *keddenként* van 18.00—19.30 óráig a plébánián. Szeretettel várjuk az érdeklődőket!

KEDVES TESTVÉREK!

Az Alsóvárosi Harangszó összeállítására egy lelkes szerkesztő csapat szerveződött István atya vezetésével. Egyházközségi lapunk ezentúl évente öt alkalommal, főbb egyházi időszakai, ünnepeink alkalmával jelenik meg. Azt szeretnénk, hogy az újság elsősorban rólunk, plébániánk híveiről szóljon, velünk kapcsolatos események, általunk megfogalmazott írások jelenjenek meg. Ezért kérünk minden kedves testvért, hogy ha szeretne megosztani bármilyen gondolatot, hírt, eseményt, ismer egy elgondolkodtató, jó történetet, vagy építő szándékú kritikai észrevétele van, keressen meg bennünket a

furne.anita@gmail.com

e-mail címen! Ha szeretne tagja lenni a szerkesztő csapatnak, szintén itt jelentkezzen!

A szerkesztőbizottság jelenlegi tagjai: Balogh András, Baloghné Békési Beáta, Csonka Laura, Fűrné Kinsztler Anita, Mónai Zsuzsanna, Váron István.

A szerkesztőbizottság nevében:

Fűrné Kinsztler Anita

A PLÉBÁNIAHIVATAL ÚJ NYITVATARTÁSI RENDJE

A plébániahivatal novembertől az alábbiak szerint tart nyitva:

hétfőn 9—12 óráig,
szerdán 9—12 óráig,
csütörtökön 15—17 óráig.

Az irodai feladatokat november 1-jétől *Szokol László* látja el, aki a +36 30 9491318 telefonszámon hivatali időn kívül is elérhető.

A plébánia e-mail címe:

irodaszentjosef@gmail.com.

Alsóvárosi
HARANGSZÓ

Kiadja: Szent József Plébánia, Nagykanizsa
Felelős kiadó: Váron István plébános
Főszerkesztő: Fűrné Kinsztler Anita
Tipográfus: Lengyák András
Kizárólag belső használatra!